

ת"ד 12817/12/17 - מדינת ישראל נגד יואב לרנר

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 12817-12-17 מדינת ישראל נ' לרנר
תיק חיצוני: 483045/2017

בפני כבוד השופטת אסתר טפסה-גרדי
מאשימה מדינת ישראל
באמצעות עו"ד מנדלוביץ'
נגד
נאשם יואב לרנר
באמצעות עו"ד וליד טטלבוים

החלטה

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין נהיגה רשלנית, פניית פרסה - סיכון עוברי דרך - נסיבות מחמירות, פניה שלא בבטחה והתנהגות הגורמת נזק.

בכתב האישום צוין כי ביום 31.10.17, בשעה 15:00, נהג הנאשם ברכב פרטי, מכיוון צומת יובלים ליובלים. באותה עת, בכיוון נסיעת הנאשם, מאחוריו, נסע רכב פרטי נוסף. הנאשם נהג ברשלנות, בכך שירד לשול הימני וביצע פניית פרסה שמאלה, שלא בבטחה, ומבלי לנקוט באמצעי הזהירות הדרושים, כדי לא להפריע או לסכן עוברי דרך, חסם את דרך נסיעת הרכב השני וגרם להתנגשות, כתוצאה ממנה נפגעו הנהגים, שני נוסעים וכלי הרכב ניזוקו.

בדיון שהתקיים ביום 17.4.18 העלה הסנגור טענה מקדמית לפיה, העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה, על פי סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב-1982.

לשיטתו, בהתאם לסעיף 3 בכתב האישום, הנהג המעורב נסע מאחורי הנאשם ובכיוון נסיעתו. בהמשך, ביקש הנאשם לבצע פרסה שמאלה, במקום המותר על פי דין, והנהג המעורב שנסע מאחוריו, הוא אשר לא שמר מרחק מהנאשם, ולכל הפחות נסע בחוסר זהירות והתנגש ברכב הנאשם. על נהג הנוסע מאחורי רכב אחר, הטעים הסנגור, חובה לשמור על מרחק מספיק, שיאפשר עצירה בנסיבות המתאימות. במקרה זה לא נשמר המרחק הנדרש על פי החוק, והנהג המעורב הוא שגרם לתאונה.

המאשימה טענה מנגד כי יש לדחות את טענתו מאחר שקיימות ראיות לכאורה כנגד הנאשם, לביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לשיטתה, תיאור העובדות בכתב האישום מעלה כי הנאשם הוא שנהג באופן רשלני, ביצע פניית פרסה שמאלה, שלא בבטחה, ולא נקט באמצעי הזהירות הנדרשים, וגרם להתנגשות ברכב שהגיע מאחוריו. נטען כי במקום התאונה נכח בוחן, אשר בחן את הראיות, והתייחס לכלל הראיות והעדויות בתיק, ערך חוות דעת בוחן והגיש מסקנותיו.

הטענה כי מאחורי הנאשם נסע הרכב המעורב, אינה מעידה כי את האחריות לתאונה יש להטיל על הרכב המעורב.

תיק החקירה הוגש לעיון בית המשפט, בהסכמת הסנגור.

הכרעה

סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982, שעניינו טענה מקדמית, לפיה - העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה, עשוי להוביל, בהתאם לסעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי, לביטול כתב האישום.

כפי שעולה מספרו של י' קדמי, ("על סדר הדין בפלילים, חלק שני, מהדורה תשס"ט-2009, עמ' 1293), תמציתה של הטענה היא שגם אם יודה הנאשם בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, לא יהיה בכך בסיס נאות להרשעתו בעבירה המיוחסת לו.

בענייננו, לאחר שעיינתי בכתב האישום ובחומר הראיות, סבורני כי דין הטענה להידחות וכי יש בעובדות כתב האישום, ככל שיוכחו, כדי להוות בסיס נאות להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

בכתב האישום צוין כי הנאשם נהג ברשלנות, בכך שירד לשול הימני וביצע פנית פרסה שמאלה, שלא בבטחה, ומבלי לנקוט באמצעי הזהירות הדרושים וחסם את דרכו של הרכב המעורב.

זאת ועוד, ממסקנות דוח הבוחן עולה כי מדובר בתאונת חזית צד בכביש גישה ליובלים, כאשר רכב הנאשם ביצע פרסה וחסם את דרכו של נהג הרכב המעורב, שביצע עקיפה, באותו הזמן. הבוחן ציין כי לאחר בדיקת הנתונים במקום מסקנתו היא כי התאונה נגרמה כתוצאה מכך שרכב הנאשם ביצע פרסה בכביש שאינו פנוי.

דברים דומים עולים מהודעתו של הנאשם, אשר מסר כי ביצע פרסה, לאחר שפנה לשול השמאלי, בכיוון נסיעתו, ואז, רכב שהגיע מאחוריו פגע בו על הנובית השמאלי. כשנשאל באיזה מרחק היה הרכב מאחוריו, כשהחל לבצע פרסה, השיב כי זה היה במרחק של 2 רכבים ממנו. וכשנשאל מדוע, אם כן, ביצע פרסה כשהבחין ברכב המעורב במרחק של כ- 10 מטר בלבד, השיב: "באותו רגע זה נראה לי מספיק".

יוער כי טענת הסנגור, כי הרכב המעורב נסע מאחורי רכב הנאשם, ועל כן הוא אשר לא שמר מרחק או, לכל הפחות, נהג בחוסר זהירות, והתנגש ברכב הנאשם, דינה להתברר במהלך המשפט.

נוכח האמור, לאחר ששקלתי את מכלול הטענות שהוצגו בפני, שוכנעתי כי בשלב מקדמי זה, אין מקום להורות על ביטול כתב האישום בטרם שמיעת הראיות.

לנוכח האמור, הטענה נידחת.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ג' אייר תשע"ח, 18 אפריל 2018, בהעדר
הצדדים.